

се бояхъ, да не би неприятеля въ ясното време съ една гранати да избие много хора, а главното е да не изпо-
ложатъ топоветъ. За наша честъ вилицата не престана и гж-
та сѣгъ скриваше както Лисата, тѣй и по близкитъ височини.

Турчаниновъ неможе се нахвали съ работата на бъл-
гетъ; казва, че тѣ работеле много по усърдно отъ сълда-
тъ на Суздалския полкъ. Азъ гледахъ като прекарвахъ пър-
вия взводъ на батареята прѣзъ долината и като минавахъ отъ
таѣ политъ на Караджа, отъ дѣто наченаха да се спускатъ къмъ
Маркова-Столъ и по нататакъ въ долината. Тукъ, като прѣд-
лагахъ че движението ва долу ще бѣде по лесно и че
орджията може би да успѣятъ да стигнатъ на време *),
написахъ донесение на генерала Скобелева, което и връчихъ
на Турчанинова да го даде, а самичкъ отидохъ на позицията.

Начечамъ да чувствавамъ болѣстѣта си въ крака. Въ
10 часа сутренъта пристигнаха на позицията и още че-
тире орджия, съ тѣхъ наедно дойде и батареиния коман-
диръ, Куропаткинъ, който се спрѣ сѣщо въ шатръра на
Куртинова. Веднага се опѣтиха и останалитъ роти на 2 та
дружина да помагатъ при возенето и на другитъ двѣ орж-
ия; около два часа по пладнѣ времето се съвѣсмъ изясни,
тъ, безъ да се гледа на това, турскитъ батареи, които из-
пращаха сутренъта 7 гранати, мълчатъ. Кждѣ три часа
завамамъ, че двѣтъ орджия на Турчанинова, като стигнале
стрѣмнината на Иметлийската долина, трѣбовало да спрѣтъ;
тъхъ ги задържалъ сѣщия Улански полкъ, който се спус-
налъ по стрѣмнината единъ по единъ; азъ отидохъ тамъ
къ подполковника Куртинова, всичката дружината на когото
бше на работа при първитъ четире орджия. Като стигнахъ
на мѣстото, заварямъ Турчанинова около свойтъ орджия
и гранатни ковчези въ пълно бездѣйствие; малко на-
рѣдъ въ тѣснината се загниздилъ послѣдния ескадронъ
тъ спѣшенитъ улане. Попитвамъ, кой е тоя полкъ?

*) Азъ незнаехъ нѣти на татѣкъ до Иметли, а когато разпитвахъ
есаадитъ, получвахъ всекога единъ и сѣщъ отговоръ: „Нѣма нищо, ваше
милостоблагородие, само на едно мѣсто е твърдѣ стрѣмно.“